

E D E B İ Y A T / R O M A N

NAHİD SIRRI ÖRİK
KOZMOPOLİTLER

Misafir geldiğini haber veren haremağası, el pençe divan durmuş, emir bekliyordu.

Kendisine Prens unvanı verilerek hitap edilen Cevat Bey'in yatak odasına bitişik küçük salonda idi. Prens bir tuvalet masasına daha çok benzeyen bürosunun önünde, başı eğik, Roma'da bulunan bir dostuna mektup yazıyordu. Bu mektubun son kelimelerini de sıralayıp imzayı atmadan bir cevap vermedi. İmzayı attıktan sonra da başını kaldırdı. Genç veya ihtiyar olduğu anlaşılamayan zencinin yirmi ile altmış arasındaki her yaşa mal edilmesi mümkün, inadına da uzun ve dar yüzüne bakarak sordu: "Ne dedin Tayfur? Beni böyle sabah sabah görmek isteyen kim?"

Haremağası ince ve çatlak sesiyle, daha evvel söylediği sözleri belki aynen tekrar ederek dedi ki: "Hüseyin Kemal Bey geldi efendim. Aşağıda, yeşil salonda. Acaba kabul buyururlar mı" diye soruyor.

Genç Prens cevap vermedi. Bir yabancı için bir şey anlamamış olduğuna hükmetmek de mümkündü. Bitirdiği mektubu ağır ağır katladı, zarfına koydu, bir çekme açarak, oradaki not defterinde kayıtlı adresi zarfın üzerine yazdı. Postahaneye yollanmak üzere mektubu Tayfur ağaya uzattıktan sonra da ayağa kalktı, hafifçe esneyerek gerindi. Sirtında mavi ipek bir pijama, çıplak ayaklarında koyu

kırmızı terlikler vardı. Ve koyu kumral saçları dağınıktı. Nihayet, “Gelsin bakalım, ne diyecekmiş!” dedi.

Bunu derken şezlonga uzanmıştı, şezlongun mebzul ve mutena yastıklarına sırtını dayadı ve günlerden beri bir türlü bitiremediği, zaten bitirilmesi için hemen bir insan ömrü lazım gelecek kadar uzun olan İngilizce bir zabıta romanının yapraklarını süzüp karıştırmaya başladı. Misafir içeri girince kitabı yanına bıraktı. Lakin ayağa kalkmaya, hatta bacaklarını yere indirerek doğru dürüst oturmaya bile tenezzül etmedi. Uzun parmaklı beyaz eliyle gelenin hürmet ve tehalük içinde eğilerek uzattığı eli sıkmayı ona karşı büyük, tamamen kâfi bir iltifat buluyordu. Aynı zamanda sordu: “Bonjur şer. Bu kadar erkenden, hayrola? Hangi rüzgâr esti böyle?”

Misafir uzun boylu, yüzü kuru ve kemikli, bıyıkları matruş ve gözlerinin rengi açık mavi bir adamdı. Kalın ve renksiz dudaklarında âdeta acı bir tebessümle cevap verdi: “Pek erken dediğiniz on bir, Prens. Yani bugün tatil günü olmasaydı, iki buçuk saatten beri fasılasız çalışmış ve bitap bir hâle düşmüş bulunacaktım.”

“Monşer, şikâyet etme! Dünyada çalışmaktan latif şey olabilir mi? Keşke ben de çalışmak mecburiyetinde kalsaydım! Can sıkıntısından böyle bunalmazdım o zaman!”

“Evet, hiç çalışmak ihtiyacında olmayanlar, bütün ömürlerince bir saat olsun çalışmayacakları muhakkak bulunanlar, böyle, arada bir, bizi kıskandıklarını söylerler. Bu suretle bizde de kıskanılacak bir şey varmış zannını bize ihsan ederler!”

Prens şezlongda biraz doğrulmuştu. Yastıklardan birini kucağına alıp bir elini bu yastığın içine gömerek dedi ki: “Merak etme, ben de henüz uykudan uyanmış bulunmuyorum. Şimdiye kadar bir mektup yazdım ve beş mektup okudum!”

Misafir birden endişelenmiş, deminki mukabelesinden muhatabının hazzetmemiş olması ihtimalini düşünmüştü. Bunun için biraz yılışık ve biraz zelil bir tebessümle, “İltifatınızı rica eden altı meftundan demek ki, ancak birine cevap ihsan buyurmuşsunuz, Prens!” dedi.

“Hiç de tahmin edemedin! Bu mektupların hiçbiri aşk mektubu değildi. Bu mektuplar bir takım ahbaplardan geliyordu.”

Prens bir saniye durdu. Ve şimdiye kadar kendisinden belki yüz kere yardım dilenmiş olan misafirin gözlerinin derinliklerine nüfuz eden bir nazarla ilave etti: “Bu ahbapların da neden bahsettiklerini, niçin yazdıklarını tahmin edebilirsin. Tabii hepsi de para istiyorlar!”

Öteki hiçbir cevap vermedi ve deminki teklifsizliğinin cezasını bu suretle görmüş oldu. Şimdi Prens Cevat Bey geniş göğsünün hafif nemli çıplak etinde, sivrice tırnakları parıl parıl parlayan ellerinden birini dolaştırarak, kendi kendini okşuyordu. Pijamanın böyle sadece tene giyilişi muhteşem konakta hüküm süren leziz hararet sayesinde, kışın çoktan gelmiş olduğunun fark bile edilmediğini anlatıyor, aynı zamanda, mavi ipek pijamanın açık bıraktığı bu geniş, bem beyaz ve kalkık göğüs muzaffer ve âdeta küstah bir sağlamlığı, sıhhati haber veriyordu. Azmi millî ithalat-ihracat anonim şirketi muhasebeci muavini ve Prens’in dalkavuklarından misafir Kemal Bey, bu bembeyaz ve kabarıklık göğüs karşısında kendi zayıf, dar ve gırtlığına kadar kıllı göğsünü ve bu göğsü iyi ısıtılmayan evinde ve rüzgârların estiği, yağmurla karın yağdığı yollarda, en hafifi nezle ve öksürükten korumak için her yıl altı ay giymek mecburiyetinde bulunduğu kalın fanilaları düşündü. Zavallı bütçesi için yine pahalı olan orta derecede bir terzinin hilelerle

genişletebildiği omuzları âdeta çöktü, sırtı âdeta kamburlaştı. Karşısında küstahça uzanmış, biraz gürültülü bir zenginlik dekoru içinde kendisine o kadar yüksekte bakan güzel delikanlıya karşı duyduğu kin, içinde biraz daha artmıştı. Fakat o her fedakârlığa hazır ve sonsuz derecede hürmetkâr dostluğun yüzündeki maskesi aynı şekilde takılı kalıyordu. Cevat birden elini uzattı, etajerin üzerinde duran billur sigara kâsesinin içinden bir sigara seçtikten sonra Hüseyin Kemal'in hemen takdim ettiği çakmakla bunu yaktı. Sonra, teşekkür etmeden, kâseyi ona uzattı.

Misafir başını eğip teşekkürden sonra bir sigara yakınca Prens sordu: “Ne var, ne yok bakalım Kemal Bey?”

Borç isteyeceğine ihtimal veriyor, bu ay üçüncü defa olarak “borç” isteyeceğine göre ancak on on beş lira vermeye karar vermiş bulunuyordu.

“Vallah hiçbir şey yok Prens. Ha, en canlı ve mühim havadis olarak sefir beyin karısı ile kızı üzerinde evvelsi geceki ziyafette yaptığınız müthiş tesirden bahsediyorlar!”

Cevat omuzlarını silkerek mırıldandı: “Bu tesirin ben hiç de farkında değilim. Ama sen her şeyi büyütmeden yapamazsın!”

“Prens, ciddi olarak arz ediyorum: Zâtıalinize ana ile kızın derhâl tutuldukları herkesin dilinde!”

Cevat kendisine “sen” dediği hâlde Kemal “siz” ve “zâtıaliniz” diye hitap ederek konuşuyor, bunda pek de isabet ediyordu. Çünkü kendisine karşı istisnasız herkesin kullandığı Prens unvanını tamamıyla kabullenmiş olan Cevat laubaliliklerden hiç hazzetmez, laubali davranmak istidadını gösterenleri beraber şampanya içmek üzere Maksim veya Garden’e götürmez, Hiopano-suiza markalı otomobili ile şehir içinde yahut Linkoln spor otomobili ile şehir civar-

larında seyranlara çağırılmazdı. Ve annesi Mısırlı Prenses Müzeyyen Hanımefendi ile senede iki kere behemehâl gittikleri Avrupa'dan böylelerine hiçbir hediye yollamaz, hiçbir hediye getirmezdi.

“Peki, bu hanımları sen nasıl buldun? Kalplerini fethetmeye değer mi? Kendileriyle meşgul olmaya layık mıdır?”

“Vallah kerime hanım hoş ve zarif. Fakat ümit ettirdiği güzellikler acaba inkişaf edecek mi, yoksa inkişaf etmeden zeval mi bulacak, bunu kestiremem. Zannedirim ki, on sekizinde ve nihayet yirmisinde bir kız. Bu yaştakilerin ileride bozulup bozulmayacaklarına yahut daha güzel olup olmayacaklarına karar vermek çok güçtür.”

“Peki, genç kızı geçelim. Ya anne?”

“Ooo, anne muhteşem!”

“Daha doğrusu muhteşem imiş!”

“Katiyen protesto ederim Prens'im! Dekadansa dair annede en küçük bir iz, en ufak bir alamet yok. Evet, şüphesiz ki, olgun bir meyva. Belki yakında çökmeye, harap olmaya başlayacak. Belki yakında kendisinden el çekecek, hatta belki kendisinden istikrahla baş çevireceğiz. Fakat, bütün bu belkilere rağmen henüz fevkalade! Birkaç yıl için diyemesem de bu sene için. Bu mevsim için, sözlerimin gözlerinizde alevlendirdiğini gördüğüm bu ihtiras sönünceye kadar fevkalade!”

“Ooo monşer, tamamen şairane konuşuyorsun! Emin ol ki, şairler bu kadar şairane konuşamazlar! Peki, birdenbire zuhur eden bu hanımefendi ile kerimesi hakkında, görür görmez bana meftun oluverdiklerinden başka bir malumatın yok mu?”

“Çok bir şey bilmiyorum, maalesef bildiğim şey eski Kopenhag Sefiri Ali Muhsin Bey'in karısı ve kızı oldukları. Ali Muhsin Bey üç sene evvel azledilmiş, lakin neden-

se Danimarka'dan ayrılıp buraya dönmemiş. Hemen bütün hayatları Avrupa'da geçmiş olan hanımlar ise iki ay evvel İstanbul'a dönmüşler; ancak bir haftadan beri de komşunuz olmuşlar!”

“Bunları aşağı yukarı kendilerinden de dinledim. Sen daha enteresan taraflara geç!”

“Ha, beraberlerinde valde hanımın valdesi de varmış. Bu kadıncağz Fransız'mış. Bilmem kaç sene evvel Türkiye'ye geldiği ve Türk'e vardığı hâlde Türkçe öğrenememiş. Yani hanımefendinin babası Türk, fakat anası Frenk. Lisanındaki tatlı ecnebi şivesi en çok bundan olacak!”

Kemal hafifçe gülümsüyor, bildiği daha başka şeyler varsa da bunları böyle bedavaca söylemek arzu etmediğini bu tebessümüyle anlatıyordu.

Cevat dedi ki: “Devam et, niçin sustun? Ancak peşin haber vereyim ki, büyük annenin Fransız yahut Norveçli veya Bulgar olması benim için tamamıyla birdir. Zaten bu koca karının ne kızı ne de torunu beni senin sandığın kadar enterese etmediler!”

Bu mukabele üzerine Kemal artık nazlanmaya cesaret etmeyerek haberlerinin en mühimini bildirdi: “Hanımefendi kocasıyla müthiş bir kavga ederek, Kopenhag'dan ayrılmış ve buraya gelmiş!”

“Tabii bu müthiş kavga muhterem diplomatın karısını amanı ile yakalamış olmasından kopmuştur!”

“Pek de değil! Vakıa ortada bir aşk macerası var ama bu hanımefendi tarafından değil, beyefendi tarafından yaşanılmakta olan bir aşk macerası. Kopenhag Operası'nın bir dansözü uzun zamandan beri Ali Muhsin Bey'in metresi imiş. Bu hâle hanımefendi hep göz yumarmış, ta bir gün fena hâlde gazaplanacağı tutmuş. Karı koca mahalle karıla-

rının tabiriyle saç saça baş başa gelmişler. Hanımefendi kızıyla annesini alarak, sefir eskisinin yanından ayrılmış, doğru İstanbul'a gelmiş. Kocasını bu dansözünü kati olarak bırakıncaya kadar burada kalacaklarmış. Pek yaralı bir kalple karşılaşıyorsunuz: Elbette tedavi edersiniz!”

Cevat hafifçe yüzünü buruşturdu, omuzlarını silkti. “Getirdiğin havadis beni memnun etmedi. Herhâlde ellilik bir Ali Muhsin Bey’i muhafaza edemeyen, onun tarafından bile sevilmeyip aldatılan bir kadınla meşgul olmak, bu benim için deşans gibi bir şey olur!”

Şimdi Kemal ayağa kalkmış, odanın içinde dolaşmaya cüret edemeden hareketsiz duruyordu ve sanki bir şeyler arayan, bulmak isteyen bir hâli vardı. Verdiği haberler pek makbule geçmemiş olsa bile kendisi hizmet emellerini, sadakat duygularını bir kere daha göstermiş değil miydi? Gerçi borç istemeye cesaret edemeyecekti, fakat geldiği gibi iki eli boş dönmek de gücüne gidecekti. Bir iskemlenin üzerine atılmış ve kâğıdı açılmış bir paket önünde aradığını bulmuşa benzedi. Bu pakete birkaç saniye baktıktan sonra dedi ki: “Oo, daha hiç bağlanmamış altı kravat. Beyoğlu mağazalarından mı aldınız, yoksa Avrupa’dan mı yollandı?”

Cevat başını çevirip bakmaya tenezzül etmedi. “Londra’daki terzi göndermiş. Beyaz çizgileri olanla nefti renklisini alabilirsin.”

Hüseyin Kemal bunları derhâl ayırıp çıkardı, bir kenara koydu. Ancak bundan sonra tereddüt ediyormuş gibi bir hâl alarak, “Ama bir kere olsun bağlamamışsınız. Sizi mahrum etmek doğru olmayacak Prens” diye mırıldandı.

“İkisinin de renklerinden ve desenlerinden hoşlanmadım. Bizim Tayfur’a vermeyi düşünüyordum. Madem ki beğendin, sen al.”

Fakat ayda yüz yirmi lira kazanan, bunun ellisini masrafa yardım olarak evine vermek mecburiyetinde bulunan misafir Hüseyin Kemal, Beyoğlu'nda Kolaro'dan eşlerini onar liraya kabil değil alamayacağı bu kravatların kendisine niçin ve ne suretle verildiklerini, bu verilişte ancak haremağası Tayfur ağaya tercih edildiğini düşünmeye lüzum ve sebep görmedi. İkisini de itina ile yeniden katlayıp Prens'ten rica ettiği büyük bir zarfa koydu, yan cebine yerleştirdi...

O gece Millet Bankası umum müdürü Şahap Hayri Bey'le Avusturyalı bir baba ve İngiliz bir anadan doğma karısı Madam Hanriyet Şahap Hayri, kızları Leyla'nın cemiyet hayatına ilk girişi şerefine Harbiye'deki mükellef apartmanlarında bir gece eğlenti veriyorlardı. Davet, altı kişilik bir cazla zengin bir büfe, ta nihayetdeki bir başka odayı işgal etmek üzere iç içe üç geniş salonda oluyordu ve altmış kadar seçkin davetli vardı. Osmanlı devletinin eski Kopenhag Sefiri Ali Muhsin Bey'in haremi Enise Hanım'la kızı Suzan Hanım da bu davetlilerin üzerlerine en çok alaka ve tecessüsü celbedenleri arasında idiler.

Orta salon için en geniş olduğu cihetle dans eden çiftler daha çok burada dönüyorlardı ve Enise ile Suzan işte bu salonun bir köşesine konmuş olan geniş ve arkası yüksek kanapede yan yana oturmuşlardı. Annenin altın rengindeki saçları kısa kesilmiş ve yandan ayrılmıştı. Kızın koyu kestane rengi saçları ise ensesini kapıyordu. Ana siyah, kız beyaz giyinmişlerdi. İkisinin tuvaletinde de hiçbir süs yoktu ve ikisi de hiç elmas takmamışlardı. Enise sınırlarına pek hâkim olamayan erkeklerin yanaklarına ani kızartılar ve ellerine ani titremeler verecek kadar dekolte bir elbise giymişti. Kızın kolları çıplak fakat göğsü kapalı idi. Birbirleriyle hemen hiç konuşmuyorlar, dans edenleri seyrediyorlardı.

“Ana kız değil, tıpkı iki kardeş!”

Enise başını Fransızca olarak söylenmiş olan bu sözlerin geldiği tarafa çevirdi. Bu sesi, Cevat’ın sesini derhâl tanı-
mıştı. Ve biraz ince ve çok kırmızı dudaklarından ziyade,
çekik yeşil gözleriyle gülümseyerek cevap verdi.

“Bonsuvar Prens, bu müptezel komplimana siz de mi
tenezzül ediyorsunuz?”

Cevat’ın sesini duyar duymaz Suzan da derhâl başını
çevirmişti. Fakat delikanlının annesi için gelmiş olduğu
belliydi. Ve onun âdeta lüzumundan fazla küçük elini genç
kıza biraz uzun gelen bir buse ile öptükten sonra, kendi
elini de bir arkadaş edasıyla sıktı.

Cevat kızın yanına değil, annenin öbür tarafındaki bir
iskemleye oturmuştu. Muhavereye Fransızca başlanmış
olduğu hâlde artık Türkçe devam ediyorlardı. Ve Enise,
bazı kelimeleri kırıp kısaltarak bir takım kelimeleri de bila-
kis uzatan şivesiyle diyordu ki: “Evet, bu komplimana niçin
tenezzül ediyorsunuz? Suzan bir genç kız olalı, yani iki üç
yıldan beri bana her gün, herkes bu sözleri söyleyip duru-
yor. Nereye gitsek, kiminle karşılaşıp konuşsak hep bu
cümle! Ve kimbilir daha kaç yıl, ben tamamen ihtiyar bir
kadın oluncaya kadar böyle söyleyip duracaklar!”

“Zavallı hanımefendi, bu cümleyi demek ki, daha kırk
sene dinleyeceksiniz. Çünkü sizin daha evvel ihtiyar olaca-
ğınıza hiç ihtimal vermiyorum.”

Enise kusursuz yuvarlak omuzlarını hafifçe kıсарak güldü.
Sonra tekrar Fransızca olarak dedi ki: “Kırk yerine elli sene
deseydiniz sanki ne kaybederdiniz?”

Ve yelpazesini sallayarak ilave etti: “Görüyorsunuz ya,
yaşını başını almış kadınlar gittikçe daha müşkülpesent
oluyorlar. Kendilerini memnun etmek için yakında, ‘Bu

matmazel sizin kızınız mı? Bense anneniz sandımdı!’ demek icap edecek!”

Şimdi dudaklarında tatlı, nüvazişkâr bir tebessümle kızına bakıyordu. Fakat bu bakış Suzan’ın ilk önce yüzünde dolaşır ve yüzünü okşarken sonra kendisini baştan aşağı kaplayıp sardı. Kızın biraz iri el ve ayağında, belki biraz fazlaca geniş ve düz göğsünde, kalınca boynunda dolaştı. Ve çehreye tekrar dönerek, çene kemiklerinin nispi genişliğine, burnunun azıcık küt oluşuna dikkat etti. En az on yıl daha taravetini tamamen muhafaza edeceğinden emin bulunan bu anne için çok çabuk kartlanacağı benzeyen bu genç kızın bir gün, tabii annesi değil, fakat ablası sanılması acaba pek mi imkânsız bir şeydi?

Nüvazişle başladıktan sonra istihkara kadar giden ve kusurları dikkatle arayarak birer birer bulan bu anne nazarına Cevat dikkat etmişti. Uçları işlemeli ve oymalı gibi kıvrılan kızıl dudaklarının tatlı bir tebessümünü genç kıza bahşetti. Aynı nazarı ve bu nazarın ifade ettiği bütün manaları elbette görüp anlamış olan bu genç kıızı tebessümüyle avutmak lütfunda bulundu.

Fakat sonra, onu yine ihmal ederek, anneye döndü. “Bana bu dansı lütuf buyuracaksınız değil mi hanımefendi?” dedi.

Enise hafifçe omuzlarını silkti. “Benim kızım da dahil olduğu hâlde birçok genç kızlar yerlerinde oturuyorlar. Sizin gibi mükemmel bir kavalıyeyi bu vaziyette kendime tahsis edemem!”

“Anneciğim, bazı genç kızların kavalıyesiz kalmaları taze ve güzel annelerinin kendilerinden çok dansa davet edilmelerinden ve dans sevmelerinden de olabilir. Değil mi öyle?”

Suzan ilk defa olarak söze karışıyordu. Ve şivesi annesi-

ninki gibi bir ecnebi şivesi olmakla beraber Türkçe konuşmuştu. Dudaklarında vakıa nazik ve muhabbetli bir tebesüm vardı. Lakin saçları gibi koyu kestane rengi gözlerinin ışığına biraz müstehzi ve biraz acı bir ifade gelmemiş de değildi.

“Olur ya çocuğum! Büyük annenin dediği gibi dünya tersine dönmüş. Fakat ben söylediğin annelerden olmadığım için işte kavalıyeyi sana bırakıyorum.”

Latif, baygın bir tango başlamıştı. Cevat Suzan’ın önünde eğilince, kız yine annesine baktı. Enise gayet tabii bir sesle, “Hakikaten hoş bir hava. Kalk, dans et Suzan” dedi.

Cidden sevişen bir ana kız oluvermişlerdi. Ve Suzan genç erkeğin kollarında uzaklaşmadan evvel, tatlı ve hakikaten muhabbetli bir tebesümle birbirlerine gülümsediler.

En iç salondaki cazın çaldığı bu tango pek beğenilmiş ve dans etmeyenler dans edenlere nisbetle çok az kalmıştı. Enise’nin şimdi tek başına oturduğu yüksek kanapenin etrafı tamamen boş bulunuyordu. Enise öteki salonlarda oturmuş konuşanlara iltihak etmek yahut bir iki tanıdığı yanına çağırarak istemedi. Kimsenin kendiliğinden gelmesini de arzu etmiyordu. Kimse ile göz göze gelmemeye dikkat ediyor, öbür tarafta ayakta durup dans eden çiftleri kendi gibi seyredenlere ise hiç bakmıyordu. Bir kolunu kanapenin kenarına dayamıştı; bir eliyle de yelpazelenmeye başladı. Gözleri süzgün ve başı hep dikti. Pek çok kimsenin büyük bir dikkatle kendisini tetkik ettiklerinden ve derin bir tecessüs ve alakaya mevzu olduğundan emin, bu tecessüs ve alaka ortasında garip bir inzivaya çekilmişti. Şimdi bir kere daha düşünüyordu, bu dans eden ve çoğu hemen de kızı olabilecek yaşlardaki genç kızların da kadınların da hepsinden güzel ve arzuya daha layık bir hâlde

bulduğunu düşünüyordu. Ve bundan dolayı içine sevinç, gurur ve ümitten ziyade Kopenhag'da kalmış olan adama karşı boğucu bir kin doluyor, sadece otuz iki dişini gösterecek her şeye mütemadiyen gülmekten başka bir şey bilmeyen manasız ve kabiliyetsiz bir balet artistini kendisine tercih etmiş olduğu için Ali Muhsin Bey'i âdeta gidip boğmak arzuları duyuyordu.

Bu sırada, fevkalade çok elmas takmış bir kadın, muhtelif yaşta birkaç erkeğin hürmetli refakatleri ortasında kendi bulunduğu köşeye doğru ilerledi.

Uzun boylu, şişman, geniş omuzlu ve mebzul göğüslü bir kadındı. Gül kurusu renginde kadifeden elbise giymişti. Boyalı olması pek muhtemel bulunan saçlarının sarısı kızıl-ıla çalıyordu. Şişmanlık buruşuklara ve sarkıntılara hiç şüphesiz ki, mâni olmuş, lakin çehreye kabalık, vücuda adi bir irilik vermişti. Kulaklarında çok büyük birer pırlanta küpe, göğsünde beş sıra inciden bir gerdanlık ve parmaklarında bütün kadınlara baş çevirtecek cesamette yüzükler vardı.

Gül kurusu renginde kadife elbise giyinmiş olup pek ehemmiyetli bir şahsiyete benzeyen kadın, yanında fevkalade hürmetkâr edalarla konuşan erkekler bulunduğu hâlde Enise'nin ta yakınında durdu. Ve Enise onun tarafına sanki hiç bakmıyormuş gibi davranmakla beraber, geçkin kadının kendisini uzun bir nazarla tetkik ettikten sonra yanındakilere biraz eğilip bir şeyler sorduğunu fark etti. Aldığı cevaplardan çok alakalanıyor gibiydi. Başını tekrar çevirerek, âdeta saygısız bir hâl alan bakmasında devam etti.

Ev sahibesi Madam Hanriyet Şahap Hayri tarafından bir iki dakika sonra birbirlerine takdim ediliyorlardı.

"Sabık sefirlerimizden Ali Muhsin Bey'in refikaları hanımefendi!"

“Mısırlı Prenses Müzeyyen Hanımefendi hazretleri!”

Hiçbir elmas takmamış bulunan ve fevkalade gence benzeyen kadın, bir kuyumcu dükkânının camekânını hemen de doldurabilecek kadar çok elmas takmış ve artık tamamen yaşlanmış kadınla selamlaşıp el sıkıldılar. Ve eli daha Enise'nin elini bırakmadan, Mısırlı Müzeyyen Hanımefendi en nazik tebessümüyle dedi ki: “Tanıştığımıza pek memnun oldum efendim. Buraya girdiğim anda fevkalade nazarı dikkatimi celbettiniz. Sade zarafetiniz içinde ne kadar muhteşemsiniz!”

Bu “sade zarif” tuvaleti muhatabının sırtından aynı zamanda sanki çıkararak onu üryan seyrediyor gibi ve siyah kadife elbisenin gizlediği şeylerin de açık bıraktığı şeyler kadar kusursuz olup olmadığını tetkik ediyor gibiydi. Nazarlarındaki fazla ısrarlı ve biraz karışık manayı Enise fark etmemiş değildi. Ve memnun olduğu, istikrah ettiği yahut ta lakayıt kaldığı anlaşılmayan bir eda ile, “Prenses hazretleri taltif buyuruyorlar” dedi.

“Esağfurullah. Katiyen hakikati, mutlak hakikati söylüyorum.”

Caz susmuş, lakin çiftler dağılmayarak ortada alkışa devam ettikleri için yeniden başlamıştı. Prenses Müzeyyen Hanımefendi bu çiftler arasında Cevat'ı görüp kendisine mütebessimane bir işaret ettikten sonra dedi ki: “Şimdi kendisine işaret ettiğim delikanlı oğlumdur. Müsaadenizle kendisini takdim edeyim de sizinle dans etmek bahtiyarlığına mazhar olsun.”

Enise Hanım eski Yunan heykellerindeki delikanlı başlarına benzeyen çok kısa saçlı ve biraz ufak başını hafifçe eğdi.

“Prensle teşerrüf etmiş bulunuyorum efendim. Beraber dans ettikleri genç kız da kerimemdir” dedi.

Mısırlı Müzeyyen Hanımefendi kendisinden daha açık göz çıkan bir zevk ve safa arkadaşından bahsediyormuş edasıyla, “Vay talihli çocuk vay!” diye güldü ve ilave etti: “Demek ki, sizi benden evvel tanımak saadetine mazhar oldu!”

Şişman ve geçkin kadın Enise Hanım’a bakmaya koyulmuştu. Bebekleri simsiyah ve etrafı fazla sürmeli gözleri onun en küçük bir çizgi bulunmayan çehresini, enfes omuz ve kollarını, ifrat ile açık sinisini tetkik ediyordu. Enise ile o derecede meşgul oldu ve beraberinde bulunan erkek dostlarıyla kendisini o kadar konuşurmuyup nefesine hasretti ki, bu adamlar huzurlarının zait sayıldığını ve istiskal edildiklerini hissederek ayrıldılar. Sade ana ile oğulun aynı zamanda ve aynı derecede dalkavuşu olan Kemal kalmıştı. Ve zavallı genç tepeden seyrelmeye başlayan briyantınli saçları, kremelenip pudralanmış yüzü ve omuzlarını fazla genişletip belini incelestiren frakı ile kendisini bu gece öyle yakışıklı ve müstesna buluyordu ki, gördüğü muameleyi affetmesine hakikaten imkân yoktu. Ne çare ki, prensesin bir gün kocası değilse bile hiç olmazsa sevgilisi olmaya kendince kati bir lüzum hissediyordu. Bu cihetle de, kalkıp gitmek cesaretini nefsinde bulmuyordu. Müzeyyen Hanımefendi birdenbire bir şey emredebilir, kalkıp birini çağırarak, bir yere koşmak icap edebilirdi.

Biçare delikanlı pek sıkılmış ve epey mahzun bir hâlde bekliyordu. Sade iki kadının sohbetine iştirak ettiği zannını uzaktakilere verecek vaziyetler alıyor, Müzeyyen Hanımefendi’nin yanındaki sandalyesinde kımıldanıp duruyor, hareketler yapıyordu.